

GALAKTIKA

411. SCI-FI // FANTASY // WEIRD

JOHN RUSSELL
FEARN

SZÉLESÍ
SÁNDOR

+

VARGA // SORRENTINO
// KOMOR // BELJAJEV

A NEANDER-VÖLGYIEK KIHALÁSA

NAPELEMES TEMETŐ

AZ UNIVERZUM ALKÍMIÁJA

A FANTASZTIKUM LEGJAVA

ELŐFIZETŐKNEK
**CSAK
1490 Ft**
HAVONTA

ÁRA: 1995 FT // 8 €

A KÖNYVHÉTRE ÉRKEZIK!

A Ház az égszínkék tengernél, A suttogó ajtón túl és A bábuk élete szerzőjének titkokkal és farkasokkal teli regénye újabb csodálatos és megrendítő történet a család, az összetartozás és a szerelem erejéről!

WWW.GALAKTIKABOLT.HU

MOSTANÁBAN tudományos-féltudományos körökben megint felmerült a valós fejátültetés lehetősége.

Valóban, a múlt század elején történt első kísérletek óta elég sokat fejlődött az orvostudomány és a technika minden szinten. De hiába az egyre ügyesebb robottechnológia, alapvető szemléletváltásra is szükség van. Lehet, hogy a gépeink mesterien össze tudják kötni a szétvágott ereket és izmokat, csakhogy ide azért ennél jóval többre lenne szükség, mivel a gerincvelőt nem lehet csak úgy keresztülmetszeni! Ha ugyanis átvágjuk az idegsejteket, akkor azok nem gyógyulnak be, hanem egyszerűen elhalnak. Hiába várunk arra, hogy majd az egyik delikvens elvágott gerincveleje „összeforr” a másik illető elvágott gerincvelejével!

Persze megoldás azért – elviekben – létezik, ha birtokába kerülünk a megfelelő technológiának. Véleményem szerint a gerincvelő idegrostjait – az említett elhalás miatt – egyáltalán nem szabad elvágni sehol, helyette szét kell szálazni az idegrostokat, meg kell keresni a végződéseket, és szét kell választani őket egymástól, a sejtfelületek mentén. Ha a gépek jól csinálták a dolgukat, akkor a végeredmény egy rojtos gerincvelővé, mind a két oldalon. Ezek után már nincs más dolgunk, mint „összefűsülni” egymással a gerincvelőrojtokat/rostokat, amelyek várhatóan a leggyorsabban összenőnek egymással és újra elindul az idegi kommunikáció a test és a fej között. Ez az összefűsülés emlékeztet arra, amikor az Avatar című filmben a na'vik összekapcsolódnak a sárkányakkal.

Ugyanakkor, ha sikerülne is majd előbb-utóbb technikailag megoldani a fejtranszplantációt, a felmerülő filozófiai, társadalmi és gazdasági következmények beláthatatlanok, és messze túlmutatnak a biológia vagy az orvostudomány kompetenciáján.

Burger István
lapigazgató

Tiszteletbeli főszerkesztő: **Kuczka Péter**

Főszerkesztő: **Dr. Mund Katalin**

Lapigazgató: **Burger István**

Irodalmi szerkesztő: **Németh Attila**

(irodalom@galaktika.hu)

Tudományos szerkesztő: **Kovács „Tücsi” Mihály**

(tudomany@galaktika.hu)

Olvasószerkesztő: **Athén Melitta, Kasza Magdolna**

Kommunikáció: **Goda Mikolt Hanna**

tel.: **06-70/944-8181** (kommunikacio@galaktika.hu)

Terjesztés: **Molnár Andrea** (terjesztes@galaktika.hu)

Adminisztráció: **Simó Nikolett** (adminisztracio@galaktika.hu)

Szerkesztőségvezető: **Polonkai Tamás**

(szerkesztoseg@galaktika.hu)

Kreatív igazgató/címlap: **Varga Balázs**

A TANÁCSADÓ TESTÜLET TAGJAI:

Dr. Lukács Béla fizikus, a KFKI Részecske- és Magfizikai Kutatóintézetének tudományos tanácsadója

Dr. Juhász Árpád geológus, a TV2 tanácsadója

Dr. Almár Iván csillagász, úrkutató, a Nemzetközi Asztronautikai Akadémia SETI munkacsoportjának tagja, a nemzetközi SETI bizottság korábbi alelnöke

Réz András esztéta

S. Sárdi Margit irodalomtörténész, egyetemi docens, a Magyar

Scifitörténeli Társaság elnöke

Alföldi István ex-ügyvezető igazgató, Neumann János

Számítógép-tudományi Társaság

Juhász György tartalommarketing-szakértő

Szerkesztőség: **1024 Bp., Fény u. 2.**

Tel: **06-1/457-02-50** // Nyitva: **H–P 10–16 óra között**

Kiadó: **Metropolis Media Group Kft.**

Felelős kiadó: **a Kft. ügyvezető igazgatója**

Terjeszti országosan a Lapker Rt.

Nyomdai előállítás: **Gelbert Eco Print** // www.gelberteco.hu

Előfizethető: kedvezményesen egy évre (12 szám, Platinakártyával, partneri kedvezményekkel) **17 880 Ft (1490 Ft/hó)**, csoportos beszedési megbízással: **1490 Ft/hó** // Galaktika XL (12 Galaktika XL, Gyémántkártyával, partneri kedvezményekkel): **29 880 Ft/év (2490 Ft/hó)**, csoportos beszedési megbízással: **2490 Ft/hó**

Partnereinknél a digitális Galaktika **1200 forint/db**

Az előfizetés teljesíthető átutalással: **K&H Bank Zrt.**

10403181–50526767–88671008 vagy rózsaszín postautalványon a **Metropolis Media Group Kft, 1535 Bp. Pf. 746.** címre.

A megjegyzés rovatba kérjük beírni a kedvezményezett nevét és postázási címét!

Kanadában és az Egyesült Államokban előfizethető a **Pannonia**

Könyvesboltban: www.pannonia.ca // e-mail: info@pannonia.ca

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

HU-ISSN 0133-2430

TÁMOGATÓINK:

Támogatja
a Magyar Kultúráért
Alapítvány

NOVELLÁK

- 6 Szélesi Sándor:** Az örök város
22 John Russell Fearn: Az ember, aki megszüntette a port
46 Varga Csaba Béla: A világvége
68 Fernando Sorrentino: Mabel könyvtára
78 Komor Zoltán: A Szedd Magad™ zombiapokalipszis
90 Alekszandr Beljajev: Se élet, se halál

CIKKEK

- 18 Fókusz**
43 Zöld jövő
44 Film
64 Színház
66 Intelligens dizájn
74 Zene
76 Obszervatórium
80 Zöld jövő
82 Képregény
88 Planetológia

GALAKTIKA XL

- 115 Alekszandr Beljajev:** Az ember, aki elvesztette az arcát
167 Alekszandr Beljajev: Halálfej
201 Zsoldos Endre: Biológia és science fiction

2+1 AKCIÓ

**MINDEN LATTE
ÉS POPCORN KÖNYVÜNKRE
EGÉSZ JÚNIUSBAN!**

AZ AKCIÓ IDŐTARTAMA: 2024. JÚNIUS 1-30.

WWW.GALAKTIKABOLT.HU

An aerial view of Rome, Italy, featuring the St. Peter's Basilica dome and the Colosseum. A futuristic, metallic flying car is shown hovering over the city. The sky is bright and hazy.

IGAZI HEROIKUS KÜLDETÉS LESZ A BEJUTÁSBÓL, ÁT A HULLÁMZÓ EMBERTÖMEGKÉN, AKIK, HA POZÍCIÓJUKAT VESZNI ÉRZIK, MÉLY KERESZTÉNYI ELRAGADTATÁSUKBAN KÖNNYEN ELJUTNAK AZ ELLENSÉGESSÉGIG.

EUROCON
DÍJAS SZERZŐ

ZSOLDOS PÉTER
DÍJAS SZERZŐ

SZÉLESI SÁNDOR

AZ ÖRÖK VÁROS

Róma, 2998. szeptember

Európa sosem fog megváltozni. Néha leszakad ugyan róla egy-két darabka, néha arrébb kell telepíteni egy-két várost, mert elnyeli a tenger, de az öreg kontinens mindig is az marad, ami négyezer éve, mióta Rómát megalapította Romulus és Remus: egy önmagával civakodó, önérzetes földdarab. Semmi változás évezredek alatt, négyezer év legfeljebb arra volt elég, hogy a farkasok és a medvék kihaljanak.

Európa azonban most örül. Párizs, Neuberlin, Budapest örül. Mindenki örül, hogy a háború első nagy ütközete a földi szövetség győzelmével ért véget. Andreas Scalice legfőbb hadparancsnokként tér haza, és a mellén hamarosan annyi lesz a kitüntetés, hogy ki sem látszik mögüle a zubbonyzseb gombja. Scalice sütkérezhet

a szeretet fényében: manapság nincs népszerűbb nála, egy fölényesen megnyert csata rendíthetetlen hősnél. Utazgat majd a Földön körbe-körbe, de elsőként is Európában, és keresztetkeket szór a felé integetőknek. Fogadja a pápa, akiben manapság megint több a fém, mint az Isten teremtette élő szövet, és aki mellett nem lehet hangosan köhögni se anélkül, hogy a Vaskesztyűsök ne tegyék vaskesztyűjüket az illető torkára. Bár a hírek szerint Andreas Scalice érkezésekor a Vaskesztyűsök a Vatikán határain tartózkodnak majd, meg nem erősített források szerint azért, mert a legfőbb hadparancsnok magával hoz *valamit*.

Ezért is csődítették össze az újságírókat a Vatikánba. Jöttek volna azok maguktól is Rómába, hogy megnézzék

Andreas Scalice bevonulását, de erre rá-
tettek még egy lapáttal a pápai hivatalból
és valami nagyot, valami szenzációsat sejt-
tetve meghívták ezer fényéves körben az
összes mértékadó médium képviselőjét.
A képviselők pedig – ahogy az önök kí-
váncsi tudósítója is – csak jöttek és jöttek,
és annyian lettek a végére, hogy megtöl-
tötték a Szent Péter teret.

A legnagyobb kérdés persze az, vajon
mire készül III. Sziriciusz. A történelmet
böngészve látunk azért éppen elég csal-
hatatlan pápai melléfogást: a középkori
keresztesháborúk, a náci támogatása, a
szintetikus pápák a von Anstettenek alatt
vagy éppen az Ūrtemplomos Lovagrend-
del való különleges kapcsolat, amikor is
a lovagrend ellen vívott háborúk mellett
sokkal kínosabb volt a velük kötött szö-
vetség. Magát Vatikánvárost is sújtotta
pár csapás, a legnagyobb a huszonhete-
dik században egy titokzatos Szelence
kapcsán. Volt ott égszakadás és földindu-
lás egyaránt, a Földközi-tenger partjain
pusztító cunami. Mindennek központjá-
ban a Pápai Állam állt, ahol nemcsak sok
felszíni épület, de a föld alatti csarnokok
jelentős része is megsemmisült. Persze
záros időn belül mindent újjáépítettek,
és hitelesebbnek tűntek az új bazilikák,
templomok és paloták, mint az eredetiek.
A Vatikán a másolat diadala lett – leg-
alábbis a rossz nyelvek szerint.

Hogy mi is volt az a Szelence, azt csak
kevesen tudják. Mert bizony titokból is
van itt elég bőven, az *Opus Deitől* kezdve
a *Himmlisch Diensten* és a Pusztító Szen-
teken át egészen a Vaskesztyűsökig. Ezek-
ről jobb nem tudni. Egy konteó-elmélet
szerint azért zárták le az időutazók előtt
a krisztusi időket, nehogy valaki vissza-
utazzon, és megmutassa Jézusnak, mit

cselekszenek Péter székének örökösei.
Persze lehet, hogy az időutazás és a le-
gendás Katedrális is csak konteó, mert én
bizony nem láttam még egyetlen időuta-
zót sem, s ahogy apám mondogatta: fiam,
én csak azt a lehetetlen dolgot hiszem el,
amit megérinthetek.

De elég a múltidézésből, hiszen kedves
olvasóim nyilván nem azért olvassák ezt
a feljegyzést, mert történelmi ismeret-
terjesztésre vágytak a reggeli kávé fölött
ücsörögve. Térjünk vissza a jelenbe!

Mielőtt az önök tudósítója megérkez-
ne a sajtó képviselőitől nyüzsgő Szent
Péter térre, elrepül Róma történelmi
városrésze fölé. Itt van alkalma látni
az összegyűlt, izgatott embertömeget,
amely hatalmasabb a múltkori pacifista
tüntetésen megjelentnél. Hiába, no, egy
háborúnál, ami az emberek otthonától
és családjától messzire zajlik, nincs
érdekesebb, és egy győzelem minden
más pr-eseménynél ékebben dicséri a
hadvezért, akit a kormány nevezett ki,
a kormányt pedig mi választottuk, azaz
dicséri a mi éleslátásunkat és hozzáér-
tésünket a világ dolgaihoz. Tehát le-
het örömködni, ünnepségeket és óriási
partikat csapni, gálaeseményeket ren-
dezni, amelyeken ingyenajándékokat,
zászlócskákat, holokitűzőket, apró And-
reas Scalice képmásokat osztogatnak
boldog-boldogtalannak. És ez is jó: az
ingyenajándék mindig jó.

A magasból azonban nem csupán az
aprócska hangyáknak látszó, ünneplő
tömeget figyelhetem meg, hanem egy, a
Fiumicino előtti öbölben a reptér plató-
jára leszálló díszes katonai fotonjachtot
is. Igen, ilyen is van, katonai fotonjacht,
nyilván nem csapatszállításra. Alighogy
megériinti a kerámiafelületet, már körbe ↪

is száguld a hír a szupecellárison: megérkezett a Földre Andreas Scalice.

Ebben a felfokozott hangulatban landolunk a gravotaxival az Aosta hercegről elnevezett híd mellett, a Tiberis partján, pár lépésnyire a Vatikán határától. Innen gyalog kell folytatnom az utamat, és eljutnom a Szent Péter térig, éspediglen a Via della Conziliazione irányából. Minden más utcát és átjárót elzárnak a határon innen a rend éber római őrei, a határon túl pedig a svájci gárda tagjai. Csak a Via della Conziliazione felől lehet a meghívóval és a sajtóigazolvánnyal belépni a bazilika elé.

Minden lépésért, minden talpalatnyi helyért küzdeni kell. Igazi heroikus küldetés lesz a bejutásból, át a hullámzó embertömegeken, akik, ha pozíciójukat veszni érzik, mély keresztényi elragadtatásukban könnyen eljutnak az ellenségeségig. Ha az önök tudósítójának lenne ideje leállni érdeklődni, akkor megkérdeznék tőlük, hogy vajon mire számítanak a paloták, házak és múzeumok sora között, a vállak és fejek halmaiban, mit fognak látni, mit fognak hallani? Bár megeshet, elég a tudat, hogy Andreas Scalice közel van, alig ötven-száz-százötven méterre, közelebb, mint maga az Isten, bár ugye Ő is itt lebeg választott földi szószólója fölött valahol. Ám az önök tudósítója nem kérdezősködik, csak nyomul előre, könyökével tör utat, mint vérgőzös lovag, kardját vesztve a csatatéren, mint kedvesét kereső, szerelmes férfi a Cape Willis ürreptér forgatagában, vagy mint lelkes anime-rajongó a Tokiói Képregényfesztiválon, ha elől egy első kiadású *Tecuvan Atom*-kötetet emeltek a magasba.

Ezt a pár száz métert sikerül annyi idő alatt megtenni, amennyi idő alatt Andreas Scalice a fotonjachtjától elér a pápa

fogadóterméig, és ott megcsókolja III. Sziriciusz méretes halászyűrűjét.

Azt hiszem, itt az ideje rátérnem arra a különös eseményre, amelynek ezen a délutánon részese lehetek. Nem húzhatom tovább kedves olvasóim idegeit, akik amúgy is értesültek már mindenféle hírforrásból, hogy pontosan mi is történt a Pápai Állam falain belül, ám kiegészítő információra vágynak, s azt hiszik, tőlem megkaphatják azt. Nem tudom, mennyire lesz jó bekerülni a beavatottak körébe, de az önök lelkiismeretes tudósítója úgy érzi, nem hallgathat el semmit. Még azt sem, hogy ezen a jeles eseményen sikerült elsodródnia a kollégáitól, és külön utakra tévednie a vatikáni paloták termeiben – legyenek azok föld fölött vagy föld alatt.

Az egész azzal kezdődik, hogy kijön a pápa az Apostoli Palota fölé emelt szószékre, és megáldja az újságírókat. Hangja betölti a teret, ám mivel ez a tömeg nem az a tömeg, ami jeles alkalmakkor megjelenik a Szent Péter téren, Isten földi helytartója most nem kap visszajelzést szavaira, még egy aprócska áment sem a pápai ámenre. Az áldás után III. Sziriciusz beszélni kezd, és ekkor az önök tudósítója elindul oldalra, mert úgy hiszi, hogy jó dolog mozgásban maradni egy ilyen felmérhetetlenül sokszínű tömegben. Lát pár ismerős kollégát, de nem torpan meg mellettük, még akkor sem, ha megszólítják. Például a *Parisian Review* külpolitikai tudósítója.

– Hova-hova? – kérdezi viccesen a kolléga. – Csak nem szökünk? Szökdösünk?

– Megpróbáljuk más szemszögből szemügyre venni az eseményeket – válaszolja hasonlóan humorosan az önök tudósítója, majd megy-törtet tovább.

A tér fölött nincsenek drónok, kamerák – legalábbis nem vatikáni drónok és kamerák. Figyelnek azonban mindenkit: a biztonsági erők nem bízzák Istenre a pápa védelmét. Körben a Svájci Gárda katonái állnak, egyrészt, hogy díszöltözékükben a pápai pompa díszei legyenek, másrészt, hogy a megfigyelőrendszer részeként analizálják a tömeg állapotát, hangulatát, és ha kell, kiemeljék a gyanús személyeket. A rend betartatásához látszólag csupán egy ultrahangélű spontonjuk és egy hosszú egyeneskardjuk van, de ez csak a látszat. Mindenki tudja, hogy a fegyverszállítójuk a von Anstettenek elűzése után a Safran de Feu-csoport lett.

A Svájci Gárdán nincs rés, az az út legvége. Megállok tehát az egyik gárdista mellett, és előrefelé araszolok, hátha találok egy jobb helyet. III. Sziriciusz még beszél, mutánsokról, emberekről, hábo-

rúrol és békéről, megidézi a zsoltárokat és az evangélium szavait. Andreas Scalice feltehetően ott várakozik mögötte, és türelmetlenül toporogva várja, hogy felvezessék.

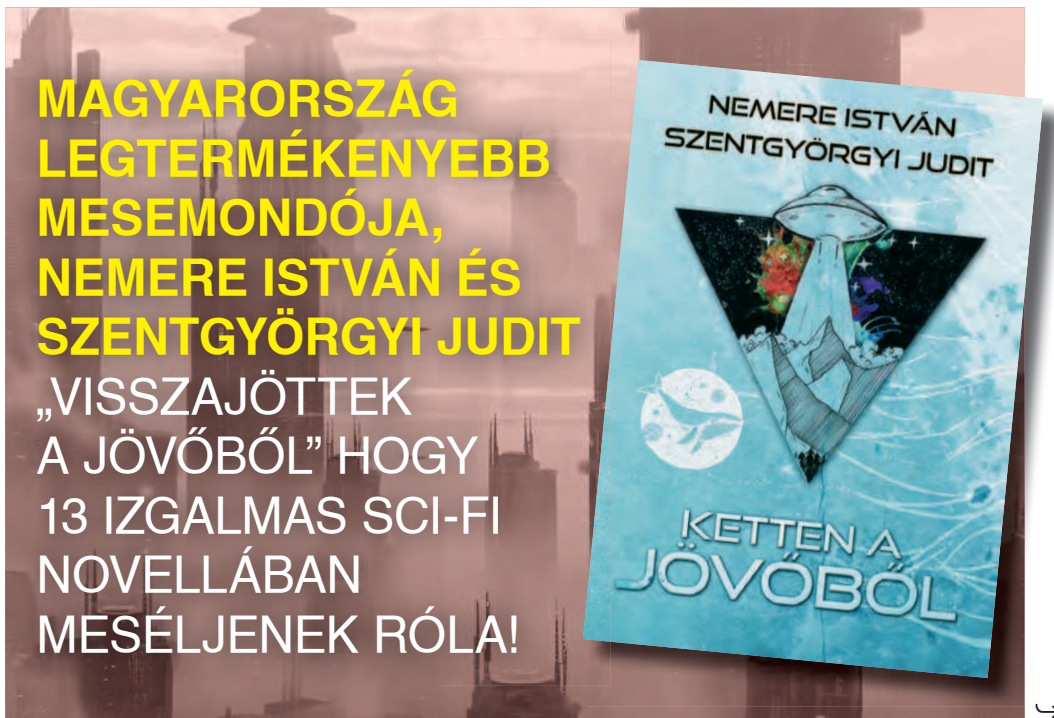
– Jobb lenne, ha nem furakodna előre – mordul rám egy gárdista oldalról. Van valami a hangjában, ami megtorpanásra készlet. Nem akarom felbosszantani, tulajdonképpen innen is tökéletesen látok-hallok.

– Rendben – vetem oda. – Látja, megálltam.

Hallgatom a pápát.

– Biztos ezt akarja hallgatni, Milton? – kérdezi a svájci gárdista aztán. – Szerintem semmi informatív nincs benne.

Meglepetten nézek rá. Egy tiszt, élénkzöld selyempuffokkal csíkozott vörös díszegyenruhában. A felsőtestén ezüstfényű, vakító mellvért, a nyakán körgallér, a fején sisak. A gárdista vigyorog.

**MAGYARORSZÁG
LEGTERMÉKENYEBB
MESEMONDÓJA,
NEMERE ISTVÁN ÉS
SZENTGYÖRGYI JUDIT**
„VISSZAJÖTTEK
A JÖVŐBŐL” HOGY
13 IZGALMAS SCI-FI
NOVELLÁBAN
MESÉLJENEK RÓLA!

– És eltart még egy ideig – teszi hozzá.

Lassan sikerül azonosítanom az arcot, amely a strucctollal díszített morion alatt egészen ide nem illőnek tűnik hirtelen.

– Mit keres maga itt? – kérdem kissé idegesen. Mert ahol York Ketchikan megfordul, ott általában balhé lesz.

– Magánjellegű küldetésen vagyok – feleli vállat vonva.

Az önök botor tudósítója általában gyorsan tud felelőtlen döntéseket hozni.

– Magával tarthatok?

York Ketchikan megrágja a választ.

– Ha ragaszkodik hozzá.

– Ragaszkodom.

– Akkor jöjjön!

Megbontja a gárdisták sorát, megragad, majd beránt, mintha csak letartóztatna. Kicsavarja a kezemet, és becipel az oszlopsor mögé. Ott aztán hátrapillant, és mivel senki nem követ vagy bámul minket, elenged.

Int, és gyorsított léptekkel beleszaladunk egy láthatatlan portálba, amely a Pápai Állam egy másik pontján dob ki minket. Egy palotában vagyunk, magas arany és fehér falak között, a hatalmas ablakokon át egy parkra látni. York Ketchikan megsürget, sietős, már-már futó tempóra vált. Közben beszélgetést kezdeményezek.

– Hogyan lépett be a gárdába? – kérdem, mert az újságírói rutin mindenekfelett áll.

– Nem léptem be. Csak jövök és megyek.

– Ennyire nem lehetett egyszerű.

– Egy ilyen jöttmentnek, mint én, miért ne lehetne ilyen egyszerű? De érje be ennyivel! Ha a teljes sztorit akarja, egy fél este kellene hozzá.

– És mi az a magánjellegű küldetés?

– Meg kell ölnöm valakit.

– Miért?

– Mert nem halott.

Logikus válasz, valljuk be, de mégsem teljesen kielégítő.

– Ezt értem – bólintok. – De miért öli meg? Milyen okból?

Megáll, megnéz magának.

– Mert megölték, de nem halott – ismétli meg lassan, figyelve arra, hogy jól artikuláljon. – A lényeg, hogy vannak a halálnak különböző fokozatai. Egy kicsit halott lett, de teljesen meg kell halnia.

– Kicsit halott?

– Aha.

– Haldoklik?

– Azon már túl van. Mondom, hogy meghalt. Szedje össze magát, Milton!

A folyosó egy kanyarulata után elérünk egy lifthez. York előránt valahonnan egy fura ecsetelőt, megkeni vele a biztonsági szenzort, majd két párhuzamos lézersugárnak kinéző fénypázmával behatol a szenzor mögé. Precízen dolgozik, tudja, mit csinál. A liftajtó kinyílik, és egy akkora terembe jutunk, ahol teniszezni lehetne.

Rápillantok a kapcsolótáblára, ahol hamarosan felvillan egy félelmetesen nagy szám: 3912. York Ketchikan az önök meglepett tudósítójának tekintetét látva közli: nincs ennyi szint a mélyben. Ez csak egy kód valamelyik emelethez, amelyiknél amúgy nem lehetne megállni.

– Talán a hatszázhatvanhatodikon vagyunk – teszi hozzá, és később, az igazság ismeretében rá kell jönnöm, hogy ez a szám egyáltalán nem vicces. Az út lefelé gyors, éppen csak arra elég, hogy York előrántson egy bőrszínű zsákot a mellvértjéből, és a fejemre húzza. Először meglepődöm, de aztán egy halk sziszzenéssel távozik a zsák alól a levegő, és

kapok még egy arcot. Maszk simul a fejemre, illeszkedik, reccsen egy finomat, és én ismét látok, hallok, és még levegőt is kapok.

Ez utóbbinak az önök tudósítója kifejezetten örül. Mégis, amikor megszólal, nem a hálájának, hanem az értetlenségének ad hangot.

York Ketchikan erre kihúzza magát, és szembefordul velem. Bal kezével kinyúl, és kicsit lenyomja a fejem. A gárdista mellvért olyan, mint egy tükör. Egy tükör, amiből nem én pillantok vissza magamra, hanem egy durván karakteres arcú, nálam fiatalabb férfi.

– Viselkedjen! – int York Ketchikan. – Maga, Milton, most egy harcászati szakértő. Posztmortológus. Magamnak hoztam a maszkot, de ez a gárdista öltözék jobb álca lesz egy műarcnál.

Bekapcsolja a harcászati rendszerét. Ezt onnan tudom, hogy a vonásai elmosódnak, és hirtelen mintha öt-hat különböző arc tekintene rám a morion alól.

És már nyílik is a liftajtó.

Két gárdista áll ott, mindenre felkészülve. Rajtuk nem díszegyenruha, hanem mindennapi szolgálati öltözék van. A kezükben pedig nem sponton, hanem egy G12-es Poupée. Miután meglátnak minket, és azonosítanak, lazítanak a beállításukon és a tekintetükbe némi élet költözik. York Ketchikan úgy sétál át közöttük, mintha nem is lennének ott. Én szedem a lábam, nekem kell egy-két másodperc, mire a feszültség feloldódik bennem, és el tudok indulni.

Egy egyszerű folyosó áll előttünk, mondhatni rövid, alig húsz lépés. Hatalmas kapuban végződik. A mennyezet lépcsőzetesen emelkedik a lifttől a kapuig, egyre erősebben sugárzó, rejtett világí-

tótestekkel. Olyan fényár van, mint egy napsütötte hómezőn, fáj tőle a szemem.

Elérünk a kapuig. A közeledtünkre feltáruznak a szárnyak.

Bent sötét fogad, az első pillanatban nem látni semmit. A mennyország fényei átmenet nélkül váltanak a pokol sötétségébe, ami a szememnek jó, a lelkemnek kevésbé. A steril levegőbe fura szag keveredik, pállott, kissé penészes illat, mint a nagyon régi, vizes falú templomokban. A szemem nem áll át azonnal a benti fényteleniségre. Az ajtó lassan csukódik mögöttünk, és bár érzem, hogy egy hatalmas, felfoghatatlanul hatalmas térbe jutottunk, klausztrófób érzet tör rám. York nem mozdul, vár valamire. Vagy ő sem lát semmit, dacára a testébe épített fejlett technikának.

Baljós döngéssel ér össze a kapu két szárnya mögöttünk, és visszhangot ver a teremben. Valami végigsimítja az arcom. Odanyúlok; langyos vízpermet száll a maszkomra. Azon keresztül is érzem, érzek mindent.

York Ketchikan felém fordul.

– A Gaspard Rois seregtest – mondja.

Az önök tudósítója először azt sem tudja, miről beszél. Miféle seregtest? Azután meglátja *azokat*. A körvonalai lassan válnak ki a sötétből. Alig dereng valami szürkés fény, de éppen elég, hogy megvilágítsa emberi formájukat. Próbabábunak tűnnek, de gyorsan felfedezem, hogy nem egyformák. Alakról alakra más. Magas nyurga, kis tömzsi, kerek fejű vagy nyúlt koponyájú. Amannak szakálla van, ennek tekintélyes melle. És ahogy egyre többet látok, úgy borzadok el. Először a méreteken, a mennyiségen, mert jobbról is és balról is a sötétség mélyére nyúlik a sor. És az elsők mögött, precíz sorba rendezve, ↵

újabb sorok. Egy, kettő, három, tíz, megszámlálhatatlan. Mennyien vannak?!

– Szintetikusok? – kérdem kiszáradt ajakkal.

– Ez Andreas Scalice zsigerhadserege. – Most még York Ketchikan hangja is tompán cseng.

Zsigerhadsereg. Ízlelgetem a sosem halott szót. Majd megkérdem, mit jelent.

– Ők a kicsit halottak – válaszolja York Ketchikan. – Scalice létrehozta a maga hadseregét. Az emberek meghalnak. Egyszer. Ők nem tudnak még egyszer meghalni. Harcolni viszont igen.

Közelebb sétálunk, és a borzadályt jeges rémület váltja fel. A szemben állók mind mozdulatlanok. Nem lélegeznek. A szemük azonban nyitva. Arcukra, ruházatukra (amely mind más, egyeseken katonai uniformis van, másokon páncél, megint másokon hétköznapi öltözet) nyálkás réteget von a finom pára. Nem szintetikusok. Emberek. Valaha élt emberek.

– Nem kell nekik ruha, nem kell nekik étel, csak fegyvert kell a kezükbe nyomni. Klónt növeszteni idő, jelen esetben pedig a test adott. Sőt, sok esetben nem akármilyen test. Andreas Scalice kitalálta, hogy a halottak a legjobb katonai alapanyag, csak meg kell erősíteni őket. Miért is ne? Ha egy ruhát lehet molekulárisan stabilizálni, akkor miért ne lehetne egy bomlófélben lévő emberi testet? Ha egy élő agyat újra lehet huzalozni, miért ne lehetne ezt megtenni egy bomló aggyal? Hát nem zseniális ötlet?

Beugratós kérdés, nem kell rá válaszolnom. Az jár a fejemben, hogy a szkeptikusok szerint egyébként az emberiség kétharmadának már életében megbomlik az agya, tehát túl nagy különbség nincs egy

élő és egy friss halott szürkeállománya között.

– Röviden – folytatja York Ketchikan, miközben lassan elindul balra a félelmetes sereg előtt –, ezek a halottak újjászülettek Andreas Scalice gyermekeiként.

– De hogyan élük ezt meg? – kérdezem kissé naivan. Botladozó léptekkel haladok a gárdista rikítövörös öltözéke és tompa fényű páncélja után. Visszatükröződő arcom most meglehetősen butának tűnik, szerencsére alig látom.

– Sehogy. Olyanok lényegében, mint egy olcsón előállított szintetikus. Az agyuk lekapcsolva, valahol a homloklebenyben egy olcsó HK¹. Nem is kell a legújabb fejlesztés, mert nem az a dolga, hogy kiszolgálja a harcoló katona igényeit, megvédje vagy éppen fegyvert váltson, felderítsen... Az a dolga, hogy irányítson. Sokkal egyszerűbb. Egyszerre tud mozgatni mindenkit. Egyetlen hatalmas stratégia akarata alapján. És nem kell attól tartani, hogy nagyok lesznek a veszteségek, mert úgymint halott minden katona.

Haragot vél talán az önök tudósítója York Ketchikan hangjából kicsendülni? Annyira bizonytalan ezt illetően, hogy rákérdez.

– Harag? – veti vissza a szót York Ketchikan. – Barátom, ez a világ túlon túl szürreális ahhoz, hogy haragudni lehessen rá. A borzadály jobb szó.

Erről eszembe jut, hányszor éreztem én is ugyanezt, amikor a Földön vagy azon kívül háborús gócpontból tudósítottam. Szürreális és borzasztó. A fegyverkiállítások valószínűtlen világa, a vallási összetűzések béke után ordító, verekedő tömege, a betelepülni szándékozók megingathatatlan hite abban, hogy hozhatják magukkal a Földre a maguk flóráját és faunáját,

egy talpalatnyi idegen bolygót Toscana vagy Szicília lankáira, Ausztrália közepére vagy az óceán felszíne alá. Szürreális, igen, akárcsak York Ketchikan a svájci gárda rikító díszruhájában, körgallérral a nyaka körül és strucctollal a feje felett.

Elérkezünk egy félköríves dobogóhoz. Fellépünk rá, mire életre kel. Befordul, virtuálablakok röppennek fel a levegőbe, kékes derengés hull ránk, számadatok és ikonok formálódnak a szemünk láttára egyre kerekrebbre, egyre nagyobbra. York Ketchikan elkezd az ablakokat szétszórni, újakat hív elő, másokat eltüntet.

– Mit keres?

– Az emberemet.

Idegen lények képei jelennek meg, mire fel az önök tudósítójának a torkán hitetlenkedő hangok törnek elő.

– Meglepődött, Milton? – kérdezi York.

– Az első hadtest még csak emberekből áll. De miért hagyná ott Scalice a csatatéren az ellenség halottjait? A mutáns katonákat, a nem antropomorf létformákat? A haláluk után ők is tökéletesek katonának, ők alkotják majd a második sereget. A harmadikat az időközben elhunyt emberek, a negyediket a harcok után a csatatéren vagy az űrben összeszedett idegenek, akár *lazarinok*, akár *sorejnek*, akár *thotisok*, bármik legyenek... és így tovább. Parancsot teljesíteni bármelyik agyhalott tud, nem kell embernek lennie.

Megakad, kinagyít egy képet és egy nevet. Láthatóan megtalálta, akit keresett. Rányom, mire éles kattanással villan föl egy fényttest a hátunk mögött a távolban, a magasban. Olyan, mint „Isten ujja” a magasból lenyúló hosszú fénypászma, amely rámutat valamire vagy valakire. York Ketchikan már lép is le a dobogóról,

és megy a fény felé. Betér két mereven álló halott zsigerkatona között a sorok közé. Jobb híján követem. Óhatatlan, hogy egyszer-egyszer hozzáérjek a halottakhoz, akik azonban nem reagálnak semmit. A hideg futkározik a hátamon, mintha a láb rázna, de nem vagyok beteg. A világ legnagyobb tömegsírjában járunk, molekulárisan stabilizált hullák között. A balzsamozás régi technikája a tartósításnak, tessék, itt van a legújabb, modern korunk csodája. Eszembe jut egy kérdés: vajon a belső részeket itt is eltávolították-e, mint hajdan az egyiptomiak, de nem akarom megnézni, nem akarom tudni. Vértelen sebeket látok, megpillantok egy visszavarrt kart, amott egy lyukas halántékot. Egy fiatal férfinak nincs meg az álla, emiatt mintha vigyorogna, iszonytató. Ahogy elhaladok mellette, a fénytörés becsap: nyitott szemében szürke foltot látok megmozdulni, mintha rám nézne, de csak én tükröződöm vissza benne élettelenül, homályosan.

– Jól nézze meg őket, Milton! – szólal meg York Ketchikan, és az önök hideglelős tudósítója hálás most ezért az emberi hangért. – Róluk még nem tud a nagyvilág. Maga lesz az első, aki tudósíthat.

Keresem a hangom.

– Mikor... mikor akar ezzel előállni Scalice?

– Talán az első bevetést követően. Egy újabb győzelem után könnyebb lesz beadni a világnak, hogy halottak harcolnak értük. Most csak a pápai áldást akarja rájuk. Na meg kifizetni a Vatikán posztmortológus szakembereit, hogy mindezt létrehozták neki.

– De miért a Vatikán?

– Ők járatosak a feltámadásban, nem? Ha Gábrriel arkangyal egyszer megfújja a ↵